

Sygn. akt V ACa 326/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 września 2020r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach V Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Aleksandra Janas
Sędziowie:	SA Irena Piotrowska (spr.) SA Grzegorz Misina

po rozpoznaniu w dniu 7 września 2020r. w Katowicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa W. L.

przeciwko M. H.

o ochronę dóbr osobistych

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach

z dnia 5 czerwca 2018r., sygn. akt II C 538/17

1. oddała apelację;
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 540 (pięćset czterdzieści) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSA Irena Piotrowska	SSA Aleksandra Janas	SSA Grzegorz Misina
----------------------	----------------------	---------------------

Sygn. akt V ACa 326/18

UZASADNIENIE

Powód W. L. wniósł o nakazanie pozwanej M. H. przeprosin o następującej treści „ja niżej podpisana M. H. Sędzia Sądu Rejonowego w (...) (...) Wydziału (...) wyrażam głębokie ubolewanie za prowadzenie postępowania w sprawie. o wykroczenie z udziałem W. L. w sposób stronnicy bez zachowania należytego obiektywizmu i bezstronności czym

naruszyła jego dobra osobiste w postaci czci, godności oraz dobrego imienia” oraz wywieszenie tych przeprosin w budynku Sądu Rejonowego w (...) przez okres 30 dni oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w Gliwicach oddalił powództwo i orzekł w przedmiocie kosztów procesu.

W motywach tego rozstrzygnięcia wskazano na następujące okoliczności faktyczne oraz ich ocenę prawną

Powód w ramach działalności gospodarczej prowadzi Klub (...) w (...) przy ul. (...). Jest to lokal gastronomiczny przy którym znajduje się ogródek piwny. W lokalu organizowane są imprezy muzyczne. Działalność tę powód prowadzi od 2001r. Od początku maja do końca września 2015r., tak samo jak w latach poprzednich, powód w piątki oraz w dni wolne od pracy, w godzinach od 17:00 do 22:00 w ogródku piwnym przy klubie (...) organizował imprezy taneczne w trakcie, których występowały różne zapraszone zespoły muzyczne. Takie imprezy muzyczne odbyły się w dniach: 02 maja 2015r. i 03 maja 2015r. Muzyka grana na żywo p przez zespoły muzyczne była słyszalna w mieszkaniach znajdujących się w nieruchomości położonej przy ulicy (...), usytuowanej w bezpośrednim sąsiedztwie klubu (...). Budynek przy ulicy (...) w (...) został oddany do użytku w 2012r. Większość rodzin wprowadziła się do tego budynku w 2013r.

W dniu 02 maja 2015r. około godz. 17.45 J. G. mieszkający przy ulicy (...) w (...) zgłosił do Straży Miejskiej, że z pobliskiego baru (...) dochodzi głośna muzyka zakłócająca mu spokój. Przybyli na miejsce strażnicy M. K. oraz Ł. P., skupili się na podanej przez dyżurnego kwestii sprzedaży alkoholu bez koncesji w barze (...). W trakcie tej interwencji nie grał zespół muzyczny.

W dniu 03 maja 2015r. o godz. 17.50 J. G. dokonał kolejnego zgłoszenia. W czasie interwencji strażnicy miejscy A. L. i M. Ś. nie stwierdzili aby muzyka była głośna.

Straż Miejska skierowała do Sądu Rejonowego w (...) wniosek o ukaranie W. L. obwinionego o to, że w dniu 02 maja 2015r. o godzinie 17.45

oraz w dniu 03 maja 2015r. o godzinie 17:50 w (...) przy ulicy (...) w pubie (...) dopuścił się zakłócenia spokoju i porządku publicznego poprzez emitowanie głośnej muzyki, tj. o popełnienie wykroczenia z art. 51 § 1 k.w.

Sąd Rejonowy w (...) wyrokiem z dnia 14 kwietnia 2016r. wydanym w sprawie sygn. akt. II W 725/15 obwinionego W. L. uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu polegającego na tym, że w dniu 02 maja 2015r. o godzinie 17.45 oraz w dniu 03 maja 2015r. o godzinie 17:50 w (...) przy ulicy (...) w pubie (...) dopuścił się zakłócenia spokoju i porządku publicznego poprzez emitowanie głośnej muzyki, tj. popełnienia wykroczenia z art. 51 § 1 k.w.

Od powyższego wyroku apelację do Sądu Okręgowego w Gliwicach wniósł oskarżyciel posiłkowy J. G..

Sąd Okręgowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 30 września 2016r. wydanym w sprawie sygn. akt VI K 665/16 uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w (...) do ponownego rozpoznania. W motywach podano, że w postępowaniu pominięto czy obwiniony mając świadomość uciążliwości odgłosów głośnej muzyki dla mieszkających blisko baru – jako organizator zabawy w dniach 02 i 03 maja 2015r. podjął konieczne działania służące wyeliminowaniu zakłóceń polegające np. na odpowiednim wyciszeniu lokalu, czy też właściwym ustawieniu sprzętu nagłaśniającego lub inne działania, które miałyby służyć zminimalizowaniu hałasu wydobywającego się jego lokalu. Wskazano, że nie zostało wyjaśnione czy w związku z przeprowadzonymi z inicjatywy mieszkańców interwencjami obwiniony przedsięwziął jakieś środki zaradcze niwelujące źródło owego hałasu, co świadczyłoby wydatnie, iż organizując ów koncert reagował w odpowiedni sposób na zgłaszane mu przez mieszkańców uwagi.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy polecił wyjaśnić kwestię uciążliwości muzyki granej w lokalu obwinionego w aspekcie możliwości dojścia do zakłócenia spokoju osobom przebywającym w pomieszczeniach mieszkalnych znajdujących się w niewielkiej odległości od niego.

Po uchyleniu wyroku Sądu Rejonowego w (...) z dnia 14 kwietnia 2016r. sprawa została przydzielona do rozpoznania pozwanej M. H. i była prowadzona pod sygnaturą akt II W 577/16.

Na rozprawie w dniu 02 lutego 2017r., po wcześniejszym przeprowadzeniu dowodu z zeznań kilkunastu świadków, pouczono strony o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu obwinionego na art. 107 k.w. (w trybie art. 81 k.p.w.. w związku z art. 399 § 1 k.p.k.).

Wyrokiem z dnia 04 kwietnia 2017r. Sąd Rejonowy w (...) uznał obwinionego W. L. za winnego popełnienia czynu z art. 107 kw. polegającego na tym, że w dniu 02 maja 2015r. o godz. 17:45 oraz w dniu 03 maja 2015r. o godz. 17:50 w (...) złośliwie niepokoił mieszkańców posesji przy ulicy (...) w (...) w celu dokuczenia im, oraz spowodowania dyskomfortu psychicznego: a to zwłaszcza J. G. oraz E. K. w ten sposób, iż jako osoba prowadząca działalność gospodarczą w postaci pubu (...) przy ulicy (...) w (...) dopuścił do emitowania na terenie ogródka piwnego tego lokalu głośnej muzyki granej przez zespół muzyczny, tj. popełnienia wykroczenia z art. 107 kw. i za to na mocy powyższego przepisu skazał go na karę grzywny w kwocie 1.000,00 zł.

W uzasadnieniu powyższego orzeczenia podano, że przedmiotem ochrony określonym w art. 51 § 1 k.w. jest prawo obywateli do niezakłóconego spokoju i porządku publicznego oraz niezakłócony spoczynek nocny, które nie powinny być zakłócane jakimikolwiek zachowaniami wykraczającymi poza ogólnie, czy też zwyczajowo przyjęte normy społecznego zachowania. Sąd ten wskazał, że nauczony doświadczeniem, zwłaszcza po zapoznaniu się z wyrokami Sądu Okręgowego w Gliwicach, uchylającymi inne wyroki skazujące obwinionego o popełnienie czynu z art. 51 § 1 k.w., że bez konkretyzacji poziomu hałasu, jaki „wytwarzał pub (...)” w dniach 02 maja i 03 maja 2015r., nie sposób będzie udowodnić winy obwinionego.

Ostatecznie Sąd Rejonowy w (...) uznał obwinionego W. L. za winnego popełnienia czynu z art. 107 k.w. Podniesiono, że przepis ten ma na celu ochronę każdej osoby (człowieka) przed zachowaniami, które naruszają jej spokój osobisty, wywołują obawę czy poczucie zagrożenia Czyn sprawcy wykroczenia określonego w art. 107 k.w. polega na wprowadzeniu w błąd innej osoby albo na innym niepokojeniu. Zachowania te są nakierowane na dokuczenie pokrzywdzonemu.

Ostatecznie Sąd Rejonowy dokonał zmiany kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego obwinionemu i uznał go za winnego popełnienia czynu z art. 107 k.w.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego w (...) z dnia 04 kwietnia 2017r. wniósł obwiniony W. L..

Na skutek tej apelacji Sąd Okręgowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 06 października 2017r. wydanym w sprawie VI Ka 551/17 uchylił zaskarżony wyrok i umorzył postępowanie oraz orzekł o kosztach procesu. W wyroku podano, że apelacja obwinionego okazała się skuteczna o tyle, że zaskarżony wyrok nie uprawomocnił się przed upływem terminu przedawnienia orzekania, którego stwierdzenie przez sąd odwoławczy skutkowało uchyleniem zaskarżonego wyroku i umorzeniem postępowania z uwagi na przedawnienie karalności czynu zarzucanego obwinionemu. Rozpoznając apelację zawierającą także wniosek o uniewinnienie obwinionego i kwestionującą jego winę w zakresie przypisanych jego osobie wykroczeń, zbadano także ,czy nie zachodziły podstawy do jego uniewinnienia. Umorzenie postępowania z uwagi na jego przedawnienia może nastąpić bowiem wyłącznie w sytuacji, gdy w czasie stwierdzenia przedawnienia karalności zgromadzony już w zupełności materiał dowodowy nie dostarcza podstaw do uniewinnienia obwinionego.

Sąd Okręgowy stwierdził, że analizując całokształt wynikających z przeprowadzonych w sprawie dowodów nie sposób było jednoznacznie przesądzić, że obwiniony przypisanego jego osobie wykroczenia nie dopuścił się. Z tych względów brak było podstaw do wydania orzeczenia uniewinniającego obwinionego od zarzucanego czynu, zaś wyrok Sądu

Rejonowego w (...) został uchylony i postępowanie umorzono z uwagi na upływ na przedawnienie karalności czynu zarzucanego obwinionemu.

Zaznaczono, że na przestrzeni lat przeciwko powodowi toczyło się około 18 postępowań karnych, w których powód obwiniony był o naruszenia z art. 51 § 1 k.w. oraz o wykroczenie z art. 343 ust. 1 w zw. z art. 156 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska. W postępowaniach tych powód został uniewinniony od zarzucanych mu czynów.

Zdaniem Sądu pierwszej instancji w ustalonym stanie faktycznym powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności rozważono czy pozwanej przysługuje bierna legitymacja procesowa.

Podkreślono, że sędzia jest funkcjonariuszem państwowym i wykonuje władzę sędziowską stanowiącą element władzy publicznej. Sądy, jako organ władzy publicznej - władzy sędziowskiej, sprawują wymiar sprawiedliwości przez sędziów, a sędzia w toku postępowania wykonuje czynności jurysdykcyjne jako sąd w znaczeniu procesowym. Za utrwalone uznano stanowisko Sądu Najwyższego, że działanie w charakterze funkcjonariusza publicznego nie eliminuje automatycznie odpowiedzialności za naruszenie dobra osobistego innej osoby, i działanie to, zrealizowane w ramach wykonywanej funkcji publicznej, może stanowić podstawę odpowiedzialności niezależnie od odpowiedzialności Skarbu Państwa

W konsekwencji przyjęto, że sędzia może ponosić odpowiedzialność cywilną na podstawie art. 24 k.c. za bezprawne naruszenie dóbr osobistych strony w toku czynności jurysdykcyjnych.

Wskazano, że przesłanką odpowiedzialności sędziego na podstawie art. 24 k.c. jest bezprawność działania lub zaniechania naruszającego dobro osobiste przy wykonywaniu władzy sędziowskiej.

Podzielono pogląd Sądu Najwyższego, że bezprawne jest niezgodne z prawem działanie podmiotu wykonującego władzę publiczną, polegające na sprzeczności pomiędzy zakresem kompetencji organu, sposobem jego postępowania i treścią rozstrzygnięcia wynikającymi z wzorca ustawowego, a jego działaniem rzeczywistym (wyrok z dnia 19 kwietnia 2012 r., IV CSK 406/11, OSNC-ZD 2012, nr C, poz. 68). Podano, że zakres i sposób działania sędziego, a więc także granice dopuszczalnego wkroczenia przez sędziego w sferę dóbr osobistych stron postępowania, wyznaczają przepisy prawa procesowego właściwe dla danego rodzaju postępowania oraz rodzaj roszczenia poddanego osądowi w postępowaniu cywilnym i charakter czynu zarzucanego oskarżonemu w postępowaniu karnym, a także konkretne sytuacje powstające w toku tych postępowań.

Zaznaczono, że niezgodność z prawem czynności sędziego w toku postępowania musi wynikać z jego oczywistych, rażących błędów w zakresie stosowania przepisów procesowych lub stanowić działanie wykraczające w sposób oczywisty i niepodlegający dyskusji poza te przepisy. Podniesiono, że sędzia w każdej sprawie musi zapewnić sprawność przebiegu postępowania i mieć na względzie interesy wszystkich jego uczestników; musi także w różnych sytuacjach procesowych, niekiedy w krótkim czasie, dokonywać wykładni tych przepisów i oceniać możliwość ich zastosowania. Podjęcie decyzji procesowych jest obarczone ryzykiem błędu. Stronie służą środki procesowe, którymi może doprowadzić do usunięcia wadliwości tych decyzji, w tym wnioski o wyłączenie sędziego. Nie każde zatem działanie sędziego w toku postępowania, które narusza dobra osobiste strony i które strona ocenia jako sprzeczne z przepisami procesowymi, jest bezprawne w rozumieniu art. 24 k.c.

Wskazano, że ocenie powoda, pozwana zmieniając kwalifikację prawną zarzucanego mu czynu i skazując za popełnienie czynu z art. 107 k.w. (wyrok z dnia 04 kwietnia 2017r.) przekroczyła swoje uprawnienia oraz działała na szkodę powoda. Powód podkreślał, że w uzasadnieniu tego wyroku pozwana podała, że dokonała zmiany kwalifikacji prawnej czynu, gdyż „Sąd nauczone doświadczeniem zwłaszcza po zapoznaniu się z wyrokami Sądu Okręgowego w Gliwicach, uchylającymi wyroki skazujące obwinionego w zakresie czynu z art. 51 § 1 k.w. ocenia, iż nie sposób będzie udowodnić winę obwinionego dlatego nasuwa się potrzeba przyjęcia innej kwalifikacji prawnej”. Zdaniem powoda

sformułowanie to ewidentnie wskazuje na brak bezstronności ze strony pozwanej, godzi w urząd funkcjonariusza publicznego i w sposób jednoznaczny narusza jego dobra osobiste.

W rozpoznawanej sprawie bezsporne było istnienie dóbr osobistych powoda w postaci czci i godności. Spór koncentrował się wokół ustalenia naruszenia wskazanych dóbr osobistych oraz bezprawnego charakteru tego naruszenia.

Odnosząc się do zarzutu zmiany kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego powodowi stwierdzono, że sprawa dotycząca zdarzeń, które miały miejsce w dniach 02 maj i 03 maja 2015r. była dwukrotnie rozpoznawana przez Sąd Rejonowy w (...). Wyrok Sądu Rejonowego w (...) z dnia 14 kwietnia 2016r. wydany w sprawie sygn. akt II W 725/15, mocą którego powód W. L. został uniewinniony od popełnienia zarzucanego mu czynu został uchylony przez Sąd Okręgowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 30 września 2016r. wydanym w sprawie sygn. akt VI K 665/16 i sprawę przekazano Sądowi Rejonowego w (...) do ponownego rozpoznania.

Ustalono, że w toku procesu w sprawie sygn. akt II W 577/16 Sądu Rejonowego w (...), na rozprawie w dniu 02 lutego 2017r., po wcześniejszym przeprowadzeniu dowodu z zeznań kilkunastu świadków, Sąd na mocy art. 81 k.p.w. w związku z art. 399 § 1 k.p.k. pouczył strony o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu obwinionego na art. 107k.w. Stwierdzono, że dokonując tej czynności procesowej Sąd Rejonowy opierał na zgromadzonym do tego momentu materiale dowodowym. Zdaniem Sądu Okręgowego nie można twierdzić, że pozwana od samego początku konsekwentnie dążyła do uznania powoda za winnego i nie mogąc mu przypisać odpowiedzialności z art. 51 § 1 k.w. przyjęła inną kwalifikację prawną, a tym samym wykazała się brakiem bezstronności. Podniesiono, że rozprawa w dniu 02 lutego 2017r. została odroczone na dzień 08 marca 2017r., na którym to terminie prowadzone było dalsze postępowanie dowodowe, zatem powód miał możliwość przygotowania się swojej obrony również pod kątem ewentualnie zmienionej kwalifikacji prawnej czynu.

Zastosowanie przepisów art. 81 k.p.w. w związku z art. 399 § 1 k.p.k. uznano za prawidłowe, znajdujące uzasadnienie w zgromadzonym materiale dowodowym. Zwrot zawarty w uzasadnieniu wyroku „iż nie sposób będzie udowodnić winę obwinionego dlatego nasuwa się potrzeba przyjęcia innej kwalifikacji prawnej” jako część dłuższego wywodu zawartego w uzasadnieniu wyroku, przyjęto za uzasadnienie uprzedzenia stron o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu, a nie za dowód tego, że pozwana od samego początku konsekwentnie dążyła do uznania powoda za winnego, nie mogąc jednak przepisać mu odpowiedzialności z art. 51 § k.w. przyjęła inną kwalifikację prawną.

Podkreślono, że z uwagi na złożoność sprawowania władzy sędziowskiej, oraz różnorodność poszczególnych przypadków, ale przede wszystkim ze względu na zagwarantowanie sędziemu niezawisłości w sprawowaniu urzędu (art. 178 ust. 1 Konstytucji) problem jego winy w działalności orzeczniczej jest zagadnieniem skomplikowanym. Zawinione działanie sędziego występuje w wypadku rozmyślnego wydania błędnego orzeczenia. Za takie postępowanie może być uznane działanie wbrew niewątpliwej treści przepisów, bądź jasnym okolicznościom sprawy. Sędzia w działalności jurysdykcyjnej wielokrotnie musi poszukiwać i wybrać jedno z wielu rozwiązań. Na tym założeniu opierają się wszystkie systemy zaskarżania orzeczeń. Obciążenie sędziego "wizją" odpowiedzialności dyscyplinarnej czy cywilnoprawnej "za wyrok" oznaczałoby pozbawienie go niezawisłości i swobody orzekania.

Wskazano, że do oceny, czy w sprawie karnej lub w postępowaniu o wykroczenia doszło do naruszenia przepisów postępowania lub przepisów prawa materialnego, upoważniony jest sąd wyższego rzędu w ramach kontroli instancyjnej. Kontrola taka sprawie sygn. akt II W 577/16 została zainicjowana złożonymi apelacjami. Sąd Okręgowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 06 października 2017r. wydanym w sprawie sygn. akt VI Ka 551/17 uchylił zaskarżony wyrok i umorzył postępowanie oraz orzekł o kosztach procesu. Apelacja obwinionego okazała się skuteczna o tyle, że w konsekwencji jej wniesienia zaskarżony wyrok nie uprawomocnił się przed upływem terminu przedawnienia orzekania. Sąd odwoławczy, rozpoznając apelację zawierającą także wniosek o uniewinnienie obwinionego zbadał, czy nie zachodziły podstawy do jego uniewinnienia. Umorzenie postępowania z uwagi na jego przedawnienia może nastąpić bowiem wyłącznie w sytuacji, gdy w czasie stwierdzenia przedawnienia karalności

zgromadzony już w zupełności materiał dowodowy nie dostarcza podstaw do uniewinnienia obwinionego. Gdy po stwierdzeniu przedawnienia karalności zgromadzone dowody nie dają podstaw do uniewinnienia obwinionego, wówczas bez prowadzenia dalszego postępowania umarza się je.

Uznano, że czynności procesowe podejmowane przez pozwaną, jako sędziego prowadzącego postępowanie w sprawie sygn. akt II W 577/16, były podejmowane w ramach kompetencji, nie były niezgodne z przepisami procesowymi lub stanowiły działań wykraczających w sposób oczywisty poza te przepisy.

Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia powołano art. 24 k.c.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

Apelację od tego wyroku wniósł powód zaskarżając go w całości.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie art. 132 § 1 k.p.c. poprzez niewykonanie zarządzenia z dnia 22.01.2018 r. o zwrocie pełnomocnikowi pozwanej odpowiedzi na pozew, pomimo braku zamieszczenia w tym piśmie oświadczenia o doręczeniu odpisu pisma drugiej stronie albo

o jego nadaniu przesyłką poleconą, podczas gdy pisma, niezawierające powyższego oświadczenia, podlegają zwrotowi bez wzywania do usunięcia tego braku, co może świadczyć o stronniczości sędziego referenta orzekającego w przedmiotowym postępowaniu;

2. naruszenie art. 11 ust. 2 z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej poprzez nieprawdziwe udzielenie informacji o braku opłaty skarbowej co może świadczyć stronniczości sędziego referenta orzekającego w przedmiotowym postępowaniu;

3. naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. poprzez pominięcie w uzasadnieniu wyroku:

- stanowiska w zakresie zeznań powoda dotyczących naruszenia przez pozwaną jego dóbr osobistych w postaci czci, godności oraz dobrego imienia,

- stanowiska w zakresie zeznań pozwanej obrazujących negatywny i stronniczy stosunek do prowadzonej przez powoda działalności gospodarczej,

- stanowiska w zakresie dokumentów załączonych przez powoda do pozwu,

a w konsekwencji poczynienie wniosków niezgodnych z rzeczywistym stanem faktycznym;

4. naruszenie art. 23 i 24 k.c. wobec nieprawidłowego przyjęcia, że powód upatruje naruszenia dóbr osobistych w zmianie kwalifikacji prawnej zarzucanego mu wykroczenia, podczas gdy powód upatruje naruszenia jego dóbr osobistych w motywach, którymi kierowała się pozwana dokonując zmiany kwalifikacji prawnej zarzucanego powodowi wykroczenia.

Wskazując na powyższe zarzuty powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu za obydwie instancje, względnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie jest zasadna i dlatego nie mogła odnieść skutku.

Ustalenia faktyczne poczynione w sprawie Sąd Apelacyjny podziela i przyjmuje za podstawę dla własnych rozważań prawnych.

W pierwszej kolejności należało rozważyć podniesione w apelacji zarzuty naruszenia prawa procesowego bowiem dopiero ewentualne uchybienia w tym zakresie mogą prowadzić do niewłaściwego zastosowania przepisów prawa materialnego.

Podniesiony w apelacji zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. nie jest trafny.

Podkreślenia wymaga, że naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. z reguły nie ma wpływu na treść wyroku, gdyż uzasadnienie sporządzane jest po jego wydaniu. Wyjątkowo jednak, niezgodnie z art. 328 § 2 k.p.c. sporządzenie uzasadnienia wyroku sądu może stanowić zasadny zarzut. Sytuacja taka mogłaby wystąpić wtedy, gdy niezachowanie wymagań konstrukcyjnych określonych w tym przepisie mogłoby czynić zasadnym zarzut naruszenia prawa materialnego przez jego zastosowanie do niedostatecznie jasno ustalonego stanu faktycznego, gdyby wady uzasadnienia uniemożliwiałyby całkowicie dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia lub nie pozwalały na jego kontrolę w toku instancji (por. wyrok SN z dnia 8 lipca 2015 r. II UK 220/14).

W przekonaniu Sądu Apelacyjnego uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia oraz wyjaśnia podstawę prawną wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Podnoszony przez skarżącego brak stanowiska w zakresie zeznań powoda dotyczących naruszenia przez pozwaną jego dóbr osobistych w postaci czci, godności oraz dobrego imienia, oraz stanowiska co do zeznań pozwanej i dokumentów załączonych przez powoda do pozwu nie miał wpływu na prawidłowość poczynionych ustaleń. W sprawie bezsporne było istnienie dóbr osobistych powoda w postaci czci i godności. Spór koncentrował się wokół ustalenia, czy doszło do naruszenia wskazanych dóbr osobistych oraz co do bezprawności tego naruszenia.

Jak wynika z zeznań powoda proces w sprawie o wykroczenie był dla niego upokarzający bowiem na rozprawie był obecny jeden z mieszkańców budynku znajdującego się obok jego lokalu. (k.150 akt). Trafnie zatem oceniono, że do naruszenia dóbr osobistych powoda nie doszło.

Sąd Apelacyjny podkreśla, że dla oceny, czy określona wypowiedź narusza dobro osobiste, decydujące znaczenie ma obiektywny miernik w postaci opinii przeciętnej, rozsądnie

i uczciwie myślącej osoby, a stosując ten miernik sąd nie bada rzeczywistej reakcji społecznej, lecz ocenia, czy wypowiedź mogła stać się podstawą negatywnych ocen i odczuć u przeciętneho, rozsądnie postępującego człowieka (por. wyrok SN z dnia 15 maja 2019 r. II CSK 158/18). Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego dla oceny, czy określona wypowiedź narusza dobro osobiste, decydujące znaczenie ma obiektywny miernik w postaci opinii przeciętnej, rozsądnie i uczciwie myślącej osoby, a stosując ten miernik sąd nie bada rzeczywistej reakcji społecznej, lecz ocenia, czy wypowiedź mogła stać się podstawą negatywnych ocen i odczuć u przeciętneho, rozsądnie postępującego człowieka (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2009 r., II CSK 58/09, nie publ., z dnia 29 października 2010 r., V CSK 19/10, OSNC-ZD, nr B, s. 37, z dnia 18 czerwca 2009 r., II CK 58/09, nie publ., z dnia 18 stycznia 2013 r., IV CSK 270/12, OSNC 2013, nr 7-8, poz. 94, z dnia 30 czerwca 2017 r., I CSK 603/16, OSNC-ZD 2018, Nr 3, poz. 45, z dnia 9 marca 2018 r., I CSK 227/17, nie publ., i z dnia 27 września 2018 r., I CSK 581/17, nie publ.).

Także zarzut naruszenia art. 23 i 24kc poprzez ich niewłaściwe zastosowanie w wyniku nieprawidłowego przyjęcia tego, że powód upatruje naruszenia dóbr osobistych w zmianie kwalifikacji prawnej zarzucanego mu wykroczenia, podczas gdy powód upatruje naruszenie jego dóbr osobistych w motywach którymi kierowała się pozwana dokonując zmiany kwalifikacji prawnej zarzucanego powodowi wykroczenia.

Powód upatruje naruszenia swoich dóbr osobistych w motywach, którymi kierowała się pozwana dokonując zmiany kwalifikacji prawnej zarzucanego mu wykroczenia. Twierdzenia te są całkowicie bezpodstawne. Przedmiotowe sformułowanie zawarte w uzasadnieniu sporządzonym przez pozwaną odnosi się do znamion czynu zabronionego stypizowanego w kodeksie wykroczeń w kontekście subsumpcji dokonanych w sprawie ustaleń i przyjęcia prawidłowej kwalifikacji prawnej czynu. Niefortunne sformułowanie „nie sposób będzie udowodnić winy obwinionego” oznacza w istocie stwierdzenie, że zebrany w sprawie materiał dowodowy nie realizuje znamion wykroczenia stypizowanego w art. 51 §1 k.w.

W związku z tym pozwana na podstawie art. 81 k.p.w. w związku z art 399 § 1 k.p.k. pouczyła strony o możliwości zmiany kwalifikacji czynu obwinionego na art. 107 k.w.

Takiego, zgodnego z procedurą postępowania nie można podważać twierdzeniami, że pozwana od samego początku konsekwentnie dążyła do uznania, powoda za winnego i nie mogąc mu przypisać odpowiedzialności z art. 51 § 1 k.w. zmieniła kwalifikację prawną czynu.

Prawidłowo uznano, że zarzuty powoda, jakoby w wykonywaniu funkcji sędziego pozwana wykazała się brakiem bezstronności są bezzasadne.

Prowadząc postępowanie pozwana dołożyła należytej staranności w zebranie i analizę materiału dowodowego oraz wydała wyrok zgodny z obowiązującymi przepisami prawa. Bezprawność czynności sędziego musi wynikać z oczywistych i rażących błędów w zakresie stosowania przepisów procesowych lub wykraczać w sposób oczywisty i niepodlegający dyskusji poza te przepisy.

Merytoryczna kontrola prawidłowości zastosowania przepisów postępowania i przepisów prawa materialnego w sprawie sygn. akt II W 577/16 została dokonana przez Sąd Okręgowy w Gliwicach na skutek rozpoznania apelacji i wyrokiem z dnia 06 października 2017r. wydanym w sprawie sygn. akt VI Ka 551/17 Sąd ten uchylił zaskarżony wyrok i umorzył postępowanie oraz orzekł o kosztach procesu. Apelacja obwinionego okazała się skuteczna o tyle, że w konsekwencji jej wniesienia zaskarżony wyrok nie uprawomocnił się przed upływem terminu przedawnienia orzekania.

Sąd odwoławczy, rozpoznając apelację zawierającą także wniosek o uniewinnienie obwinionego zbadał, czy nie zachodziły podstawy do jego uniewinnienia. Umorzenie postępowania z uwagi na jego przedawnienia może nastąpić bowiem wyłącznie w sytuacji, gdy w czasie stwierdzenia przedawnienia karalności zgromadzony już w zupełności materiał dowodowy nie dostarcza podstaw do uniewinnienia obwinionego.

Zasadnie zatem przyjęto, że czynności procesowe podejmowane przez pozwaną, jako sędziego prowadzącego postępowanie w sprawie sygn. akt II W 577/16, były podejmowane w ramach kompetencji, nie były niezgodne z przepisami procesowymi i nie stanowiły działań wykraczających w sposób oczywisty poza te przepisy.

Zarzut naruszenia art. 132 § 1 k.p.c. poprzez niewykonanie zarządzenia z dnia 22.01.2018r. o zwrocie pełnomocnikowi pozwanej odpowiedzi na pozew jest bezskuteczny. Istotnie doszło do zwrotu pełnomocnikowi pozwanej odpowiedzi na pozew w trybie art 132§1 k.p.c., w toku procesu stanowisko procesowe pozwanej zostało przedstawione, nie spowodowało to przewlekłości postępowania.

Podniesiony w apelacji zarzut naruszenia art. 11 ust. 2 z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej poprzez nieprawdziwe udzielenie informacji o braku opłaty skarbowej dotyczy czynności technicznych zleconych sądom powszechnym przy pobieraniu opłat skarbowych i nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie.

Mając to wszystko na uwadze, apelacja powoda, jako pozbawiona uzasadnionych podstaw prawnych podlegała oddaleniu.

W tym stanie rzeczy , na podstawie art. 385 k.p.c. orzeczono, jak na wstępie.

O kosztach postępowania apelacyjnego postanowiono stosownie do brzmienia art. 98 k.p.c. - zgodnie z zasadą finansowej odpowiedzialności stron za wynik procesu. Wysokość stawki wynagrodzenia określono na podstawie w § 8 ust. 1 pkt. 2 w związku z §10 ust. 1 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 roku poz. 1800 ze zm.).

SSA Irena Piotrowska SSA Aleksandra Janas SSA Grzegorz Misina